

Bohoslužby v Zábřeze 27.srpna 2017

Mt 16,13-20

Milé sestry, milí bratři, cestování hromadnými prostředky, posezení u holiče, či jen tak procházka po ulici jsou velmi zajímavou sondou do lidského života. Ať sami chcete nebo ne, jste vtaženi do rozhovorů lidí okolo vás a tím i do témat, která řeší. A tak můžete být svědky toho, jak lidé řeší politiku, názory na vládní reformy, nebo také jednání postav oblíbených seriálů. A teď si představme, že to kolem bude vypadat trochu jinak, že sednete do vlaku a lidé kolem vás se začnou dohadovat, jak je to s tím Ježíšovým lidstvím. Sednete si u holiče a zákazníci s ním debatují, jak je to s Ježíšovým božstvím. A lidé na trhu se dohadují o Ježíšově původu. Každý zkrátka řeší, jak tomu Ježíši rozumět, jak se s ním vyrovnat ve svém životě. Možná i to je obraz lidského života. Nemluvíme o Ježíši na ulici či ve vlaku, nezdá se být tématem číslo jedna, přesto se s ním nějakým způsobem snažíme vyrovnat.

Kdo je Ježíš? To byla otázka i pro všechny ty, kteří se s Ježíšem setkávali během jeho působení v Judské zemi. I když oproti nám ho viděli tvář v tvář, přesto nebylo jednoduché najít na tuto otázku odpověď. Jak jsme mohli číst, na Ježíšovu otázku, za koho je považován Syn člověka, nacházejí učedníci mnoho odpovědí. Jsou jistě zajímavé, ale za povšimnutí stojí i samotná otázka. Neptá se přímo, za koho mne lidé považují, ale ptá se opisem na názor na Syna člověka. Je to Matoušova zvláštnost, ostatní evangelisté tam mají přímou otázku. Proč to tem Matouš má jinak? Co tím vyjadřuje? Otázka vyznívá poněkud neosobně. Skoro vypadá, jako by se Ježíše netýkala. Několikrát před zástupy o sobě Ježíš mluvil jako o Synu člověka, takže to spojení s ním není pro zástupy i učedníky zase tak nesrozumitelné. Na druhou stranu ukazuje k jakémusi vzdálenému, neosobnímu pohledu na Ježíše. Jakoby se jednalo nikoliv o něj samotného, ale názor na to, co představuje, co se snaží před zástupy představovat. Skoro se to blíží takové hodně obecné debatě o samotné pojetí ani ne tak Ježíše, jako té postavy Syna člověka. Odpovědi, které přicházejí tak vyznívají docela logicky. Kdo je Syn člověka? Kdo naplňuje svým jednáním tento pojem? Jan Křtitel, Eliáš, Jeremiáš, někdo z dávných proroků. Odpovědi dané do úst davu řadí Ježíše do poměrně vysoké společnosti. Jedná se o postavy, které výrazně zasáhly do dějin Božího lidu, znamenaly vždy nějaký zlom, významný okamžik. Nejde tedy o to, že by ti lidé mysleli na převtělení někoho z oněch postav. Jde o konstatování, přirovnání. Když vidíme Ježíše, vidíme působení některého z oněch velikánů minulosti.

Ono je to maximum, které lidé sledující Ježíšovo působení můžou o něm samotném vypovědět. Můžeme si to představit podobně, jako bychom spolu s nějakým kamarádem stáli u letiště a debatovali, jaké to je letět s letadlem. Může to být zajímavé, můžeme srovnávat s mnoha našimi zkušenostmi, ale přesto se nedobereme žádného závěru. Co máme před sebou můžeme jen srovnávat s tím, co sami známe, ale nikoliv s tím, co to skutečně je. Mnozí lidé tak mohli Ježíše srovnávat s mnoha jinými postavami, o kterých věděli a které v něm viděli. Dál se ale dostat nešlo. Kdo vlastně Ježíš je, se určit nedalo. Někdo takový se tu ještě neobjevil a tak se opravdu těžko posuzuje. Ono to docela souzní s tím, jak by Ježíše viděla většina lidí dnes. Na otázku po Synu člověka či Ježíši by odpovědi vyznívali asi jinak, než jsme četli, nikdo by nemluvil o Janu Křtiteli či Jeremiášovi. Přesto by přesně odpovídali tomu, co lidé při pohledu na Ježíše vidí a vybavují si jako něco podobného, co znali. Učitel, morální vzor, obětavý člověk, to všechno by ukazovalo ke stejnému maximu poznání, jako u mnoha lidí z davu, který Ježíše provázel. To, co vidí a vnímá člověk dnes ve spojení s Ježíšem, je právě tato rovina jeho působení. Proto ta Ježíšova otázka po vnímání Syna člověka. Nejde o něj samotného, ale to, co koná a tedy jakou asociaci v myslích posluchačů vyvolává.

Odpovědi, které od učedníků zazněly, rozhodně nemůžeme označit jako špatné. Důvod, proč se takto Ježíš ptá, není v tom, aby ukázal, jak jsou ti lidé omezení. Je v něčem jiném. To můžeme vidět, když Ježíš položí otázku po vnímání jeho osoby učedníkům. Jako první se slova ujme Petr a odpovídá za všechny ostatní docela jasným vyznáním – Ty jsi Mesiáš, syn Boha živého. Jak se smíme dočíst, tuto odpověď nemá Petr ze sebe. Bylo mu to zjeveno samotným Otcem v nebesích. Nedospěl k ní na základě analýzy faktů a srovnání s obdobnými jevy minulosti. Nedospěl k této odpovědi žádnou svou úvahou. Byla mu dána. A to je důležitý moment tohoto příběhu. Poznat v Ježíši Mesiáše znamenalo překročit hranici toho, co se dá poznat běžným způsobem. Znamená to nehodnotit jen zvenku, ale vstoupit dovnitř. Přeci jen učedníci jsou v trochu jiné pozici než okolní zástupy. Ta jinakost ovšem nesouvisí s tím, kolik s Ježíšem strávili času. Nesouvisí s tím, kolik viděli uzdravení a slyšeli kázání. Souvisí s tím, jak to zpracovávají s ohledem na svůj život. Souvisí s tím, že jeho slovo nejen slyší, ale přijímají, nechávají ho v sobě pracovat. Učedníci tak nejen vidí a slyší, ale také vnímají, co je ještě za tím, jaký je důvod toho všeho jednání. Nejde přitom o pěstování nějaké tajné nauky, uchovávání slov, která by zazněla jen jim. Jde o postoj těch učedníků. Například u toho Petra. Jak se za Ježíšem dostal? Nepřišel proto, že slyšel o nějakých zázracích a byl tedy zvědavý. Slyšel Ježíšovo pozvání, aby šel za ním, a opustil všechno. Nepřišel k Ježíši svůj život obohatit o nějakou novou zkušenost, ale přišel mu ho odevzdat. V tom je ten rozdíl oproti zástupu. A proto také dochází k jinému pohledu na Ježíše. Nevidí jen toho, kdo nese rysy mnoha dávných i nedávných proroků, ale poznává něco zcela nového. Je to Syn Boží. Je to někdo, kdo přišel naplnit Boží zaslíbení, někdo, v kom přichází sám Bůh. Učedníci tedy mohou poznávat, že při pohledu na Ježíše nerozhoduje jen to, co máme před sebou, ale také to, jak to dáváme do souvislostí s naším životem. Otázka po tom, kdo je to Ježíš, se tak trochu posouvá k otázce, co pro mě Ježíš znamená? Znamená jen určitý vzor, ke kterému vzhlednu, když si nevím rady, nebo znamená Pána a Spasitele, ze kterého nespouštím svůj zrak?

Ocenění Petrova pohledu na Ježíše má zvláštní pokračování. Ty jsi Petr – Skála – a na té skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Zajisté zde můžeme vnímat Petrovo vyvýšení. Jsi někdo pro církev důležitý. Ale také to můžeme brát opačně, tedy od té církve. Na čem stojí? Na skále! A kdo je tou skálou? Petr! A kdo je Petr? Ten, kdo vyznal Ježíše Mesiášem, ten, komu to nezjevil člověk, ale Bůh. Tím se dostaneme k tomu, že pro církev je důležité, když stojí na těch, kdo jsou jako Petr. Nejde tedy o osobu, ale jde o víru, o vztah člověka k Ježíši. Církev bude pevná a odolá, když bude stát na lidech víry, lidech, kteří jako Petr reagují na Ježíšovo povolání a dávají mu svůj život. To má nesmírný význam pro pochopení slov o klíčích a moci nad lidskou spásou. Nejde o nic většího ani menšího, než svědectví víry, svědectví o Ježíši, který přichází do lidského života. Můžeme si to obrazně představit, že Ježíš je ten klíč, který máme ve svých rukou. A je na nás, jak ho použijeme.

Pro každého člověka je důležité, aby v Ježíši Kristu poznal a přijal svého Spasitele. Tedy, aby došel ke stejnému vyznání jako Petr. Ovšem toto vyznání stojí na něčem, co je dost těžko přenositelné a sdělitelné. Asi tak jako pilotování letadla. Kdo to sám nezkusil, tak to zkrátka nepochopí. Proto si musíme sami klást otázku, jak to udělat, abychom nejen my, ale i lidé kolem nás mohli dojít ke stejnému vyznání. Nejlepší cesta je vydat se za Ježíšem jako jeho učedník a k této cestě zvát. Ne tedy jen k akademické debatě o Ježíši a jeho díle, ale ke skutečnému následování. Ono to někdy celkem splývá. Mluvíme přeci o Ježíši, známe jeho činy, jeho slova. To je krásné. Ale člověka přivede ke spáse, když učiní něco víc než jen vyznání, že Ježíš je zajímavý člověk, že souhlasí s jeho slovy. To je stále zůstávání někde vně, stání v zástupu, který pozná v Ježíši učitele, mistra, ale již ne Božího Syna a tedy svého Spasitele. Cesta, kterou nám ukazuje Písmo třeba u toho Petra, není cesta spekulací a debat, ale cesta odevzdání se Bohu, cesta, která v Ježíši přijímá jediné naplnění svého života.

Asi by bylo přirozené, aby křesťan dokázal říct jasně a srozumitelně, co pro něho znamená Ježíš. Kdo je pro mě Ježíš? Vidíte a ono to může být docela těžké. Jak vyjádřit, že je pro mne vším? Jak to vyjádřit, aby to bylo pochopitelné někomu, kdo Ježíše nezná? Ježíš je, no je to jako..., jako... pořád to bude mnoho přirovnání a asociací, které můžou pomoci, ale také dost zavést. Jan Křtitel byl velká postava. Ale nebyl to Ježíš, Ježíš byl někdo ještě jiný. Jak tedy odpovědět? Až uslyšíš, že tě Ježíš volá, nech všeho a jdi za ním. Pak poznáš, co pro mne Ježíš znamená.

Pane Ježíši, voláš nás, abychom šli za tebou. Voláš nás, abychom v tobě poznali svého Spasitele. Prosíme, posilni nás v odhodlání nejen svými slovy, ale celým svým životem vyznávat tě jako svého Pána.

neděle 27.srpna 2017

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 13 Březen 2019 15:07 -

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }